

Arrest

nr. 155 348 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 28 maart 2001 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omwille van medische redenen. Vanaf 5 september 2001 worden verzoekende partijen een tijdelijk verblijf toegestaan en telkens voor een duur van zes maanden verlengd. Op 24 september 2007 wordt het verblijf toegestaan voor de duur van één jaar, namelijk tot 10 september 2008. Op 28 oktober 2008 wordt het tijdelijk verblijf verlengd tot 10 september 2009. Op 16 juli 2009 wordt het tijdelijk verblijf verlengd tot 10 september 2010. Daarna wordt het tijdelijk verblijf uitzonderlijk verlengd voor een duur van zes maanden, namelijk tot 10 maart 2011.

1.2. Verzoekende partijen dienen op 23 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 21 december 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partijen op 19 januari 2013 in kennis worden gesteld. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2012 werd ingediend en op 24.01.2012, 03.04.2012, 25.06.2012 en 15.07.2012 werd aangevuld door :

R., H. (...) (RR, (...)) geboren te S. (...) op (...)

en haar meerderjarige zoon:

R., M. (...) (R.R. (...)) geboren te S. (...) op (...)

Beiden van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2000 in België verblijven, uitstekend geïntegreerd zouden zijn, het Nederlands volledig zouden beheersen, duurzame sociale banden in België zouden hebben, overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben, en dat zij bewijzen van tewerkstelling van mijnheer R. F. (...) en arbeidskaarten voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen halen aan dat er sprake is van schoolgaande kinderen. Ze leggen echter geen schoolattesten voor bij de aanvraag die dit kunnen staven. Bovendien hebben de kinderen van mevrouw R. H. (...) allen de meerderjarige leeftijd bereikt en zijn zij aldus niet meer leerplichtig. Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen een opleiding in het hoger onderwijs volgen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 18.01.2000, die afgesloten werd op 22.02.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure — namelijk een jaar en iets meer dan een maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

1.4. Op 21 december 2012 neemt de gemachtigde zowel ten aanzien van eerste verzoekende partij als ten aanzien van tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt weergegeven in de synthesememorie:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekers zullen aantonen dat de motivering niet afdoende is.

Verzoekers verwijzen naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende. ” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met hun jarenlang legaal verblijf : verzoekers verbleven legaal sinds hun binnenkomst in België januari 2000 en tot op datum dat hen op 19.08.2011 de verlenging van hun tijdelijk verblijf werd geweigerd.

Het is kennelijk onredelijk van DVZ om met dit vaststaand feit geen rekening te hebben gehouden.

Het jarenlange legale verblijf is van fundamentele aard. Het kan door DVZ niet genegeerd worden.

Het meer dan 10 jaar lange legale verblijf van verzoekers vormt wél een buitengewone omstandigheid.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

De bestreden beslissing vermeldt enkel de duur van de asielprocedure. De bestreden beslissing negeert de overige duur van het legale verblijf. In die zin is de motivering ook foutief.

Derhalve is de motivering niet afdoende gezien geen rekening wordt gehouden met gehele administratieve dossier.”

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen het enige middel in hun synthesememorie integraal reproduceren en volgende aanvulling toevoegen:

“Verzoeker heeft de eer te antwoorden op de nota van verwerende partij :

Verwerende partij citeert een arrest van de RVV dd.29.03.2012, nr. 78.303.

Verzoekers hebben de eer te antwoorden dat voormeld arrest de Raad niet belet te beoordelen of verwerende partij de aanvraag correct beoordeeld heeft en of verwerende partij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij doet het voorkomen alsof zij niet in staat is de 10 jaar legaal verblijf als buitengewone omstandigheid te kunnen aanzien.

Het is juist omwille van het feit dat verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij zelfs een legaal verblijf van meer dan 10 jaar kan beschouwen als een buitengewone omstandigheid op grond waarvan verzoekers de aanvraag kunnen indienen bij de burgemeester in België;

In eerdere regularisatiecampagnes, deze van 1999 en deze van 2009 werden de buitengewone omstandigheden zelfs vermoed.

Het is - in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt - wel degelijk onredelijk en zelfs schrijnend dat verwerende partij weigert de 10 legale verblijfsjaren van verzoekers in aanmerking te willen nemen als buitengewone omstandigheden.

Daarenboven heeft de bestreden beslissing nagelaten te motiveren waarom deze 10 legale verblijfsjaren van verzoekers niet in aanmerking komen.

Besluit: *de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd.*"

3.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesememorie als een processtuk *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*. Het begrip *"samenvatten"* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesememorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat *"de meerwaarde van een synthesesememorie (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten"* (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesememorie.

Indien een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan hij een synthesesememorie indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de synthesesememorie weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

3.4. Hoewel verzoekende partijen hun enig middel in de synthesesememorie integraal reproduceren, kan de hierboven vermelde aanvulling worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Bijgevolg dient het middel uit de synthesesememorie als een ontvankelijk middel te worden beschouwd.

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren, geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en juridische overwegingen en determinerende motieven aan op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.6. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en foutief, ontwikkelen zij inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.7. *In casu* heeft de gemachtigde de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.8. Verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met hun jarenlang legaal verblijf, met name vanaf hun binnenkomst in België in januari 2000 tot de datum dat hen op 19 augustus 2011 de verlenging van hun tijdelijk verblijf werd geweigerd.

Bij nazicht van de in punt 1.2. vermelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat het *“jarenlang legaal verblijf”* van januari 2000 tot 2011 als dusdanig niet in de aanvraag werd aangehaald als een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zoals eerder gesteld hebben de verzoekende partijen de plicht om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag in het buitenland in te dienen. *In casu*, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in het onderdeel *“Omtrent de ontvankelijkheid: uitzonderlijke omstandigheden”* van hun aanvraag enkel melding hebben gemaakt van het feit dat zij méér dan 12 jaar in België verblijven. Zij hebben aldus enkel de lange duur van hun verblijf benadrukt.

In het voormelde onderdeel van de aanvraag wordt nergens verwezen naar hun *“jarenlang legaal verblijf”* als zodanig noch naar een *“10 jaar lange legale verblijf”*. Verzoekers stellen dat dit *“jarenlange legale verblijf”* van fundamentele aard is, niettemin blijkt nergens uit voormelde onderdeel van de aanvraag dat verzoekers het ‘legale karakter’ van hun jarenlang verblijf hebben benadrukt. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden of niet gemotiveerd te hebben omtrent hun *“10 legale verblijfsjaren”*, het *“jarenlange legale verblijf”*, het *“legaal verblijf van meer dan 10 jaar”* of het *“10 jaar lange legale verblijf”*. In zoverre verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde het jarenlange legale verblijf dat van fundamentele aard is, niet kan negeren en dat de bestreden beslissing de overige duur van het legale verblijf negeert, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet ernstig kunnen voorhouden dat de gemachtigde een element negeert wanneer dit element, met name het legaal karakter van het jarenlange verblijf, niet uitdrukkelijk door verzoekende partijen in hun aanvraag werd aangehaald als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde duidelijk rekening heeft gehouden met het aangehaalde verblijf van méér dan 12 jaar in België en daaromtrent als volgt heeft gemotiveerd:

*“Het feit dat betrokkenen sinds januari 2000 in België verblijven, uitstekend geïntegreerd zouden zijn, het Nederlands volledig zouden beheersen, duurzame sociale banden in België zouden hebben, overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben, en dat zij bewijzen van tewerkstelling van mijnheer R. F. (...) en arbeidskaarten voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden heeft met het argument dat verzoekende partijen méér dan 12 jaar in België verblijven, met name sinds 2000. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een dergelijk element niet verantwoordt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het verblijf van verzoekende partijen in België sinds 2000 is dus in beginsel een element dat de gegrondheidsfase betreffen. De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte wijst de gemachtigde erop dat dit element nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.9. Voormelde rechtspraak van de Raad van State wordt eveneens aangehaald in de nota met opmerkingen. Verzoekende partijen stellen in hun repliek in de synthesesmemorie dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten onrechte *"doet voorkomen alsof zij niet in staat is de 10 jaar legaal verblijf als buitengewone omstandigheid te kunnen aanzien"*. Hierbij wijzen verzoekende partijen erop dat de gemachtigde in het kader van een dergelijke beoordeling over een discretionaire bevoegdheid beschikt, en dat hij derhalve een legaal verblijf van meer dan tien jaar in België wel degelijk kan beschouwen als een buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend in België.

De Raad stelt vast dat verzoekers wederom voorbij gaan aan het gegeven dat zij in hun aanvraag het 10 jaar legale karakter van hun verblijf niet uitdrukkelijk hebben aangehaald als een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat zij hun aanvraag in België indienen. Heel het betoog dat gebaseerd is op de 10 legale verblijfsjaren van verzoekende partijen, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekende partijen kunnen ook niet nuttig verwijzen naar de regularisatiecampagnes van 1999 en 2009 waarover in de bestreden beslissing correct wordt gesteld: *"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."*

3.10. Met het geheel van hun betoog geven verzoekers aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar zij steunen hun betoog op een element, met name de 10 legale verblijfsjaren, dat niet uitdrukkelijk in de aanvraag werd aangehaald als buitengewone omstandigheid. Zij kunnen bijgevolg de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te houden of hierover niet te motiveren. Noch kunnen zij de gemachtigde verwijten kennelijk onredelijk of foutief te handelen.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het aangevoerde element van méér dan 12 jaar verblijf in België. De motivering die de gemachtigde dienaangaande heeft voorzien wordt niet concreet betwist noch weerlegd door de verzoekende partijen.

In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat "*De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen].*" De uiteenzetting van verzoekende partijen laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze, met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, is genomen. Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Het enige middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES